

Κατεπράϋνα λοιπόν τὸν θυμὸν μου, τὸν ἐσθῦσα ὡς κηρίον καὶ εἶπα· Ἰδοὺ ἡ ὥρα νὰ δείξεις τὴν γενναϊότητα σου, Μοξερὰν, πρέπειν ἀφήτης τὴν μονομαχίαν αὐτὴν, χάριν συμπαθείας, χάριν φρονήσεως.

— Χάριν ὑγείας, ἐπιθύρισε καθ' ἐαυτὸν ὁ Ροβέρτος.

— Σιώπα! εἶπεν ἡ Οὐρανία.

— Ὁ ἐνθερμος χαρικτήρ μου μὲ εἶχε παραφέρει κατ' ἀρχάς, ἐξηκολούθησεν ὁ Εἰρηναῖος. Μετὰ τὴν προσβολὴν σὰς ἠρώτησα ἐμαυτὸν ὡς εἰς τὸν Κορνὴλιον·

Ῥοδρίγε, ἔχεις καρδίαν;

— Καὶ ἀπεκριθὲς ὡς εἰς τὸν Κορνὴλιον πάλιν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος τείνας τὴν χεῖρα πρὸς αὐτόν·

Ἀσφιλιωθώμεν, Κίννα, ἐγὼ σὲ προσκαλῶ.

— Αὐτὸ ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ σὲ εἰπῶ, ὑπέλαθεν ὁ Εἰρηναῖος ὅπως περιχαρὴς. Αὐτὸ μὲ ὑπαγόρευσεν ἡ καρδία μου.

— Ἡ καρδία του καὶ ὁ ἰατρός του, εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὁ Ροβέρτος φιλικῶς. — Μία ὥρα παρήλθε, καὶ ὁ Εἰρηναῖος δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἀναχωρήσῃ· ἐγύριζε μὲ ἥθος ἀμνηχανίας τὸν πῖλον εἰς τὰς χεῖράς του· ἐφαίνετο ὅτι κάτι ἤθελε νὰ εἰπῇ· τέλος, ἀπεφάσισε καὶ εἶπεν εἰς τὸν Ροβέρτον·

— Γνωρίζεις τὴν Καισαρίναν Λορμιέ;

— Ὁχι· τί εἶδος γυνὴ εἶναι;

— Εἶναι συνταγματάρχαινα τοῦ τετάρτου συντάγματος τῶν λογχοφόρων, γυνὴ γενναία ὅχι τῆς ἀρχαίας ἀλλὰ τῆς νέας φρουράς. Ἡ καρδία μου ἐστρατολογήθη εἰς τὸ σύνταγμά της. Ἐγνώριζε τὴν φιλονεικίαν μας, καὶ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῶ μὲ τὸ σπαθί. Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς λοιπὸν νὰ μὴν τὴν ἀναφέρῃς τίποτε περὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς σημερινῆς μου γενναϊότητος.

— Σὲ τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε μειδιῶν ὁ Ροβέρτος.

— Νὰ εἰπῶμεν λοιπὸν ἐκ συμφώνου, ἐπανελάθεν ὁ Εἰρηναῖος, ὅτι ἐμονομαχήσαμεν.

— Μέχρι θανάτου! εἶπεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὁχι μέχρι θανάτου διότι, καὶ οἱ δύο ζῶμεν, θὰ ἴναι ἀπίθανον. Αὐτυχεῶς ἢ μᾶλλον εὐτυχῶς ἐτελειώσαμεν τὴν μονομαχίαν χωρὶς νὰ αἰματώσῃ ἡ μύτη μας. Ἡ συνταγματάρχαινα εἶναι ἀξία νὰ μὲ ἀρνηθῇ τὴν γενναίαν χεῖρά της, ἂν μάθῃ ὅτι ἀπέφυγα τὴν μονομαχίαν. Ἄ! ἂς ἐδυνάμην νὰ τὴν δώσω καὶ ἐν δαίμονι. Ἄ! ἂς ἦτον καὶ τσουγγρανιά, τὸ παραμικρότερον πρᾶγμα.

— Θέλεις νὰ σπᾶσω ἓνα σου χέρι; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος γελῶν καὶ λαβῶν ἀνὰ χεῖρας ἐν πιστόλιον.

— Μὴ ἀστείότητας! εἶπεν ὁ Εἰρηναῖος ὀπισθοδρομήσας. Τωόντι! ἂν σ' ἐξητουῖσα...

— Τί;

— Δὲν γνωρίζω ἄλλο πρᾶγμα νὰ ἐλκύῃ τὴν συμπάθειαν ὅσον χέρι δεμένον. Ἄν ἦτον δυνατόν νὰ παρουσιασθῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἰς τὴν ὥραν μου Καισαρίναν θὰ σὲ ἔλεγεν εἶμαι βέβαιος— ἰδοὺ τὸ χέρι μου ἀντὶ τοῦ ἐδικοῦ σου.

— Ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Οὐρανία ἀνεκάγχασαν, ἡ Οὐρανία μάλιστα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε φέρουσα μανδύλιον μαῦρον διὰ τὸν βραχίονα τοῦ Εἰρηναίου.

— Κύριε Μοξερὰν, εἶπεν, εἶναι ἔργον γυναικῶν νὰ περιποιῶνται τοὺς πληγωμένους· λιγύσατε τὸν βραχίονά σας... Καλὰ... πρέπει νὰ τὸν δέσω στερεὰ, σφίγγων τὸν δεσμὸν τοῦ ὕμεναίου. Σκεφθῆτε ὅτι γνωρίζω τὸ μυστικόν σας, ἐγὼ ἔδεσα τὸν βραχίονά σας· ἂν ποτε λύσω τὴν γλῶσσάν μου ἂν ἡ Καισαρίνα μάθῃ...

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Εἰρηναῖος ὠχριάσας.

— Σὰς πονεῖ ἡ πληγὴ σας, ἠρώτησεν ἡ Οὐρανία. Μείνετε ἥσυχος, δὲ σωπῆσαι. Ἀλλ' ἂν ποτε λάβῃ τὴν ἀνάγκην σας θ' ἀκούσετε τὰς προσταγὰς μου.

— Σὰς τὸ ἀμύνω, κυρία, εἶπεν ὁ Εἰρηναῖος.

Ἡ περίστασις νὰ δείξῃ τὴν ὑπακοὴν του δὲν ἠργοπόρησεν. Ὅτε ὁ Εἰρηναῖος παρουσιάσθη εἰς τὴν συνταγματάρχαιναν τῆς καρδίας του μὲ δεμένον βραχίονα αὕτη εἶπε· «Τιμὴ εἰς τὴν δυστυχῇ γενναϊότητα!» Καὶ προσδιώρισε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των. Καὶ οὕτω δύο καρδίαι ἐδεσμεύθησαν ἀπὸ ἐν μαῦρον μανδύλιον.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ.

—ooo—

Ὑπάρχει ἄρα τὸ τετράπουν τὸ γνωστὸν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν *Μονόκερος*; Κατὰ τὸν φυσιογράφον Πλίνιον καὶ πάντας τοὺς λοιποὺς τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μεσαιῶνος φυσιοδίφας καὶ ἰατροὺς ἡ ὑπαρξὶς τοῦ ζώου τούτου εἶναι ἀναμφισβήτητος. (βλ. Plin. Hist. natur.—Barthema, itinerario, 1347.—Pallas Specilegia zoologica fascicul. xii) Κατὰ τοὺς ἰατροὺς μάλιστα τὸ κέρας αὐτοῦ εἶναι ἄριστον ἀντιφάρμακον πλείστων νοσημάτων. Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους, ἰδίως δὲ τὸν Κυβιέρον, Κάμπερον, Bory de St-Vincent καὶ ἄλλους, οὐδαμοῦ γῆς ὑπῆρξε ποτὲ ἡ ὑπάρχεις τὸ ζῶον τοῦτο. «Μεταξὺ τῶν ἀξιολογωτέρων μυθικῶν τῆς ἀρχαιότητος ζῶων εἶναι, λέγει ὁ Κυβιέρος, καὶ ὁ μονόκερος (Léogre). Καὶ κακῶς τινες τῶν νεωτέρων ἐπιμένουσιν ἀκόμη λέγοντες ὅτι ὑπάρχει. Τρία εἶδη ζῶων ἀναφέρονται συνήθως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ὡς φέροντα ἐν μόνον κέρας ἐν μέσῳ τοῦ μετώπου αὐτῶν, ὁ Ἀφρικανὸς ὄνυξ, ὁ Ἰνδικὸς ὄνος, καὶ ὁ κυρίως λεγόμενος μονόκερος. Ἐὰν τὸ εἶδος τοῦ ζώου τούτου ὑπῆρξε τωόντι δὲν ἤθελε τοῦλάχιστον διασωθῇ ἐν τοῖς μουσείοις ἡμῶν τὸ κέρας αὐτοῦ; Καὶ ποῖόν τι ἄλλο κέρας μονοκεράτου ζώου κατέχομεν ἢ τὸ τοῦ ῥινοκέρωτος καὶ τὸ τοῦ μονόδοντος (païnal); Εἶναι λοιπὸν ὀρθὸν νὰ ἐπιμένωμεν πιστεύοντες ὅτι ὑπῆρξε, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν εἰκόνων τῶν ἐγγεγλυμμένων εἰς τινὰς βράχους ὑπὸ τῶν ἀγρίων; Ἴσως

συνέβη ποτὲ εἰς τοὺς ἐγγλύφοντας τὰς εἰκόνας ταύ-
τας ν' ἀγρεύωσι ζῶον στερούμενον τοῦ ἐνὸς τῶν κε-
ράτων αὐτοῦ, καὶ ἐκ τούτου νὰ ἐλάβεν ἀρχὴν ἡ ἐσφαλ-
μένη ἰδέα τῆς ὑπάρξεως μονοκεράτου ζώου! οὐ . . .

Ἐν τοιαύτῃ διχογνωμίᾳ ποῖον ἄρα πρέπει νὰ πιστεύ-
σωμεν; Οὐδέτερον τούτων. Οὐχὶ τοὺς ἀρχαίους καὶ
τοὺς τοῦ μεσαιῶνος συγγραφεῖς, διότι ζῶον τετράπουν
ὁποῖον περιγράφουσιν ἔχον κεφαλὴν ἐλάφου, πόδας ἐ-
λέφαντος, οὐρὰν συάγρου καὶ σῶμα ἵππου, φέρον δὲ
ἐν μέσῳ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἐν καὶ μόνον κέρας μέ-
λαν κατὰ τὸ χρῶμα καὶ δύο ὡς ἐγγιστα πηγῶν ἐκ-
τάσεως, οὔτε ὑπάρχει, οὔτε φαίνεται πιθανόν ὅτι ὑπῆρ-
ξε. Δὲν πρέπει δὲ νὰ παραδεχθῶμεν οὔτε τὴν τοῦ
Κυβιέρου δόξαν, διότι ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἡ μὲν ἐν ταῖς
μουσεῖοις ὑπαρξίς κέρατος τοιοῦτου ζώου δὲν εἶναι
ἀπόδειξις ὅτι δὲν ὑπῆρξε τὸ ζῶον, νεώτεραι πληρο-
φορίαι μᾶς βεβαιοῦσιν ὅτι εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας
περὶ τὸ Θάβερ καὶ τὰ ὄρη Ἰμαλαίας ὑπάρχει ζῶον
φέρον μέγιστον κέρας ἐν μέσῳ τοῦ μετώπου αὐτοῦ
μάλιστα πρό τινων ἐτῶν ὃ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη ἐν-
διατρίβων πρᾶκτωρ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως Κ.
Ὁδγσωνος, ἐπιτυχὼν ἐν τοιοῦτον ζῶον ἀπέστειλε τὸ
κέρας καὶ τὴν δέρας αὐτοῦ πρὸς τὸ ἐν Καλκούτῃ φυ-
σιογραφικὸν μουσεῖον. Τὸ ζῶον τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸ
γένος τῶν ἀντιλόπων, καὶ εἶναι ζωπρότατον ὡς πάντα
τὰ τοῦ γένους τούτου τετράποδα. ἔχει χρῶμα πρὸς
τὸ ἄνω μὲν τοῦ σώματος ἐρυθρὸν καὶ ὁμοῖον τοῦ
νεβροῦ (Isop), πρὸς δὲ τὸ κάτω μέρος λευκόν, ἐν μέ-
σῳ δὲ τοῦ μετώπου αὐτοῦ κέρας μέλαν, μακρὸν καὶ
ὀξὺ, ἔχον τρεῖς μικρὰς κυρτότητας μετὰ κυκλοειδῶν
ἐν εἰδεί δακτυλιδίου προεξοχῶν· αἱ εἰς τὴν βάσιν ἀ-
κτίνες ἐξέχουν μᾶλλον πρὸς τὸ ἔμπροσθεν ἢ τὸ ὀπι-
σθεν μέρος τοῦ κέρατος· ἑκατέρωθεν δὲ τῶν ῥινῶν ἔχει
βόστρυχον ἐν εἰδεί μύστακος· αἱ δὲ παρειαὶ αὐτοῦ καὶ
τὸ πλεῖστον τοῦ προσώπου μέρος καλύπτεται ὑπὸ
πυκνῶν καὶ σκληρῶν τριχῶν ἀκτίνες κατασταίνουν
ἀπὸ τῆς τῆς ὄψιν αὐτοῦ. Αἱ τρίχες τοῦ λοιποῦ σώματος
αὐτοῦ εἰσὶν ὡσαύτως σκληραὶ, καὶ ἔχουσι μῆκος 5/00
τοῦ γαλλικοῦ πήχεως, καὶ τόσον πυκναί, ὥστε ἀπο-
τελοῦσιν ὡς εἶδος σκληροῦ δέρματος. Ὁ χαρακτήρ
οὗτος ἰδιάζει εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὰ ζῶα τὰ πρὸς ἄρ-
κτον τοῦ Ἰμαλαίου ὄρους· ἀνωθεν ὁμοῦς τῶν σκληρῶν
τούτων τριχῶν ὑπάρχουν ἀλλὰ λεπτόταται καὶ πα-
ραπλησίως ὅμοιαι τῶν ἐν Καχεμύρῃ αἰγῶν. Ἐν τῇ
χώρᾳ ἐκείνῃ ὑπάρχουν διάφορα μέρη ἐν οἷς τὸ ζῶον
τοῦτο ἀπαντᾷται συνεχέστερον, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ
μέρη αὐτὰ καλοῦνται ὑπὸ τῶν ἐγγχωρίων διὰ τοῦ
ὀνόματος τοῦ αὐτοῦ ζώου, οἷον κόμη, ποταμός κτλ.
τοῦ Μονοκέρωτος.

Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι ὁ περικλεῆς Λεϊβνίτιος ἐν
τῷ Πρωτόγειον ἐπιγραφομένῳ πονήματι αὐτοῦ ἀ-
ναφέρει τάδε περὶ τινος κέρατος ἀνήκοντος εἰς τὸ εἶ-
δος τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ζῶων· α. Κατὰ τὸ 1763
ἔτος, λέγει, ἐξήχθη ἐκ τινος τῶν ἐν Ζευνικεμβέρ-
γῃ λατομείων σκελετὸς τετραπόδου ζώου φέρον-
τος μέγα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κέρας. Ὁ σκελετὸς οὗτος
δυστυχῶς κατεθραύσθη σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τῶν
ἀμαθῶν ἐργατῶν, τὰ δὲ διασωθέντα λείψανα καὶ σὺν

αὐτοῖς τὸ κέρας ἐναπετέθησαν ἀκολούθως ἐν τῇ ἐν
Κυελιμβούργῳ ἱερᾷ μονῇ. »

Ἰ. ΔΕ-ΚΙΓ'ΑΔΔΔΔ.

B.

Οἰκόσημα.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

—000—

Ἐκ τῶν πεπρατιθεμένων δύο οἰκοσῆμων τὸ μὲν
ὑπὸ στοιχ. Α'. ἀνήκει τῇ ἐν Τήνῳ καὶ ἐκ Γενούης
καταγομένη οἰκογενεῖᾳ τῶν Κόλλάρων (Collaro), τὸ
δὲ ὑπὸ στοιχ. Β' τῇ ἐν τῇ αὐτῇ νήσῳ καὶ ἐξ Ἑνετίας
καταγομένη οἰκογενεῖᾳ Ζαλόνη (Zaloni). Ἀμφότερα
δὲ φέρουσιν ἄνω τοῦ θυρεοῦ σταυρὸν καὶ πῖλον ἱερα-
τικὸν μ' ἐξ ἑκατέρωθεν θυσάνους, δηλοῦντας τὸν ἐ-
πισκοπικὸν βαθμὸν τοῦ τε πρώην δυτικοῦ ἐπισκό-
που Τήνου καὶ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἰωάννου Κολλά-
ρου, καὶ τοῦ νῦν Σ. ἐπισκόπου Κ. Φρ. Ζαλόνη.

Ἰ. ΔΕ-ΚΙΓ'ΑΔΔΔΔ.